

most a nyári
marjában ked-
. Ára a díszes
elhető bármely
Forgó bácsi.

p“ most folyó
tani hétről-
edvesen látott
ig, amit vár-
att a magyar
smerés annyi
a műben, me-
tak, ma már
hazának; a
om benne, így

ezegyedik
azt mondom,
ldig anyyira
eknek. Az új
és tanulságos
sék, koron-
n ismeret-
szí rajzok.
ésre. A jóté-
oly szerencsés
lőslegükből;
a kis olvasók

at még újabb
a viszontlátá-
ó bácsi.
előbb bekül-

kr.
”
”
ányok hasz-
3. sz. Athe-

hivatala.

enaem-épület.
szv. társulat.

KIS LAP

MADARAK SORSA. (Lásd a 394. lapon.)

XXX. kötet, 25. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1886. június 20-án.

ALADÁR ÉS HUGOCSKÁJA.

— Elbeszélés. —
(Vége.)

SAKHOGY ez mégis másforma kezdett lenni. Mikor odamentek az ágyhoz, Bandi csak beszélt tovább, még pedig olyan furcsán, hogy Piroska semmit sem értett belőle. Reájok pedig nem is nézett, észre sem vette őket. A mama egy pillanatig szomorúan szemlélte a beteget, aztán így szólt:

— Menjünk innen, kedvesem. Szegény Bandi megint rosszul van, mindjárt beküldöm hozzá a dadát.

De Piroska nem akart elmenni.

— Nem mehetek, kedves mama... hiszen azért jöttem, hogy kibéküljek Bandival... most meg akarom kérni, hogy ne haragudjék.

— Attól tartok, hogy hiába beszélsz hozzá: nem hallja, nem érti meg. Láza nagyon erős, félrebeszél, nem ismer rá senkire.

— Oh, én rám bizonyosan rám ismer... hogy ne ismerne rám... hiszen minden nap látott.

Aztán egészen közel ment a beteghez.

— Ugy-e, Bandika, rám ismersz?

A beteg nem felelt.

— Nagyon beteg vagy, ugy-e? Hol fáj?

Bandi abban hagyta a beszédet és me-reven nézett Piroskára, de azért mégis mintha nem látta volna, mintha nem is tudná, hogy van ott valaki.

— Bandika, hát nem látsz engemet? Nem akarsz velem beszélni?

Semmi válasz.

— Nem a rossz Piroska van most itt... nem... nagyon sajnálom, hogy megbántottalak...

Hiába, Bandi nem felelt. Piroska még hízlegőbb, könyörgő hangon mondá:

— Ne haragudjál már olyan nagyon no! Azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek tőled... Nagyon sajnálom, hogy olyan rossz voltam hozzád, igazán sajnálom... hát nem akarsz kibékülni?

Bandi elfordította tekintetét és valami érthetetlen szavakat kezdett motyogni.

— Bandika... add a kezedet... béküljünk ki!

A beteg most ismét beszélni kezdett:

— Kikerget... bezárja előttem az ajtót... Én vagyok... Piroska kisasszony... ne üzzön ki... oh!

Piroska ijedten és csodálkozva hallgatta.

— Istenem... hiszen én nem üzöm... mért fél tőlem? Mit beszél?

A mama újra azt akarta, hogy távozzanak. De a makacs kis leány nem akart kimenni.

— Nem mehetek el, míg meg nem békül... nagyon haragszik.

— Dehogy haragszik... csak lázában beszél.

A beteg újra kezdte a szakadozott beszédet:

— Azt hittem, kedvére lesz a kis lugas... ugy-e, Aladár urfi? Szép volt, ugy-e? Oh, de össze omlott... jaj... leszakadt...! Rám omlik! Jaj, agyonüt... a nagy kő, a lugas... a torony leomlik! Piroska kisasszony, szaladjon onnan! Jaj, már bukik le!

Piroska lassanként megértette, hogy Bandi csakugyan nem ismer rá senkire, félre beszél s nagy lázában azzal a veszedelemmel vívódik, azt véli látni, ami szerencsétlenségét okozta. A bűnbánó kis leány e nagy szenvedés láttára zokogva simult anyjához, majd ismét a beteghez fordult:

— Bandika... nézz rám... én vagyok... azt akarom kérni, ne haragudjál... már ezután szeretni foglak!

A beteg elhallgatott, behunyta szemeit s néhány pillanatig mozdulatlanul feködt. Aztán ismét fölpillantott s most tisztábbnak látszott a tekintete, mintha tudta volna, ki van mellette.

— Piroska kisasszony van itt...?

— Persze hogy én! Már mióta szoligatlak és nem felelsz!

— Hozzám szólt? mondá Bandi csodálkozva.

— Természetesen! Azért jöttem, hogy megkérjelek, ne haragudjál... nagyon, nagyon sajnálom, hogy olyan rossz voltam hozzád és azt akarom, hogy kibéküljünk.

— Oh, hiszen én nem haragszom, nem is haragudtam soha.

— De igen, volt rá okod... de most kezdet adsz, ugy-e?

— Szívesen.

És kinyújtotta kezét.

— És nem haragszunk többé egymásra, ugy-e? Ezentul jó barátok leszünk, ugy mint Aladárral?

— Oh, az nagyon szép lesz! Csak lehetne!

— Hogy ne lehetne, ha akarod. Most már én is ugy foglak szeretni, mint Aladár.

Aztán nem szabad sokáig betegnek lenned. Mondd, nagyon fáj a lábad?

— Fáj... egy kicsit... de nem olyan nagyon többé.

— Szegény Bandi! Ha most az én lábam fájna ugy! Jaj!

A mama örömmel látta, hogy Piroska most már csakugyan egészen jó utra kezd térni. De a beteget nem szabad sok beszéddel fárasztani. Azért tehát közbe szólt:

— Kedves leányom, most már csakugyan mennünk kell. Bandi nagyon gyöngö, a sok beszéd megárt neki. Majd holnap ismét meglátogathatod.

Piroska most már nem ellenkezett.

— Majd holnap eljövök újra... ugy-e Bandika, most már nem fogunk egymásra haragudni?... Kibékültél?

— Oh, kedves jó kisasszonykám, hogy ne békültem volna ki! Olyan jól esett, hogy itt volt, talán mindjárt meg is gyógyulok tőle.

— Csak gyógyulj meg hamar!

— Holnap megint eljövök. De akkor már jobban légy ám!

Ez persze nem ment ugy parancsolatra, s Bandi, mikor a látogatók kimentek, a beszédétől kimerülten dőlt vánkására és az öreg dada nem sokára megint csak mebeszélni hallotta. Csakhogy most már nem olyan ijesztő képek gyötörték, hanem mindenféle kellemes képeket látott forró-lázás álmában.

Piroska pedig, mikor kiment, valami sajtószerű kellemes érzést tapasztalt, mint ha valami nagyon kinos, kellemetlen bajtól szabadult volna meg. Nem félt többé attól, hogy testvéreinek szemökbe nézzen, nem érzett bosszút, nem duzzog ott, nem volt kedve

félre vonulni. Maga sem igen tudta miért van ez, és mert nem tudta, legokosabbnak vélte, ha a mamát kérdi meg. A mama pedig így szólt:

— A megtérésnek, jó tettnek ez a legelső jutalma, kedvesem. Meg vagy elégedve magaddal, tudod, hogy legyőzted a makacs hibát és újra érdemes vagy a szeretetre, azért vagy vidám és boldog.

— És Aladár megint fog szeretni, mint az előtt?

— Bizonyosan. Kérdezd meg csak.

Nem is kellett kérdezni, mert mikor Aladár meghallotta, hogy az ő kedves Bandikájánál ott volt még kedvesebb hugoskája s kibékültek, jó barátok lettek, nagyot ugrott örömeiben és ölébe kapta Piroskát.

— No lám, végre is megjött az eszed, te kis gonosz! Most már megint az én régi kedves hugoskám leszel.

— És... és ha Bandit úgy szereted, fogod azért szeretni Piroskát is?

— Oh, te kis bohó! Hiszen a szeretet nem olyan, mint az alma, hogy ha ketté osztjuk, kevesebb jut egyiknek. Bandit szeretem, mint derék, ügyes, jó fiút, de azért mégis csak te vagy az én hugoskám. Hát te most, hogy megbékültél vele és szeret fogod, engem többé nem szeretsz?

Ezt már csakugyan belátta Piroska is. Szeretheti a jó Bandit, a ki megmentette az ő életét, de azért mégis csak Aladár lesz mindig az ő kedves testvére.

— Ugy-e, Aladár, nagyon rossz és nagyon ostoba voltam, hogy ezt eddig nem akartam elhinni?

— Biz' az nagy hiba volt, és unnam eredt, hogy csak önző irigységedre hall-

gattál. No, de most ezen már túl vagyunk. Jöjj csak, meg foglak lovagoltatni.

És amit már rég nem tett, felültette Piroskát a Villámra és körüljártak az udvaron, vigan, boldogan, mint már jó ideje nem.

És hónapok óta nem aludt Piroska oly édesen, mint ez éjszaka.

Hanem szegény Bandi, ő még sokáig szenvedett. Több nap telt bele, míg az orvos végre azt mondta, hogy most már egészen bizonyos a beteg felgyógyulása. Csakhogy ez még sokáig fog tartani és azt nem tudhatni, nem marad-e egész életére nyomorék.

Ez nagyon megsomorított mindenkit, de különösen a gyermekeket. Nem tudtak olyan igazán jó kedvűek lenni, mint hajdan, mindig újra meg újra a szegény beteg jutott eszükbe. De egyiknek sem annyiszor, mint Piroskának. Mióta megértette, hogy ő miatta szenved Bandi, hogy minden bajnak ő az oka, mindig csak arra gondolt, hogy amiben lehet, jóvá tegye hibáját.

Bajos lett volna megszámolni, hány-szor szaladt be napjában a beteghez. Mindjárt reggel egy darabka kalácsot dugott el a saját reggelijéből, hogy aztán Bandinak vigye. A kertből beszaladt egy csomó friss virággal, mert Bandi azt szereti és szegény most nem járhat ki, nem láthat virágot. Az ozsonnától egy-egy szép darab gyümölcs bizonyosan Bandihoz vándorolt és ha a mama valami szép történetkét mesélt, utána mindjárt szaladt Piroska a beteghez, hogy melegiben elmesélje neki, mert hiszen oly unalmas szegénynek ott ülni egymagában.

Mo
hatott v
Bandit,
Aladár
sem effé
leg nag
Piroská
—
újra so
tek Ba

mit.
tanít

nagy
mily
pedi

igaz
erős

Most már jóformán Aladár haragudhatott volna, hogy Piroska jobban szereti Bandit, többet gondol vele. Csakhogy Aladár okosabb és jobb szívé volt, hogyszem efféle eszébe jutott volna. Ellenkezőleg nagyon örült és egy napon így szólt Piroskához:

— Most már vége a vakációnak, újra sok tanulni valóm lesz, keveset lehetek Bandival. Most már te viseld gondját.

Meg is tette Piroska, de azért Aladár is, mihelyt ideje jutott, sietett Bandihoz, ki még mindig nem mehetett ki a szobából. Ugy látszott, beteljesedik az orvos aggodalma. Mert Bandi annyira-mennyire már meggyógyult, de az összetörött lábával sehogy sem boldogult. Ott sántikált még mindig a szobában. És mert nagyon unatkozott, egy napon Aladár így szólt:

JÓIZŰ CSEVEGÉS. (Lásd a 390. lapon.)

— Tudod mit, Bandi? Tanulj valamit. Soha sem jártál iskolába... én majd tanítani foglak.

Ez nagyon jó gondolat volt. Bandi nagy kedvvel tanult s Aladár szinte bámult, mily gyorsan haladt a tanítványa. Mikor pedig atyja ezt megtudta, így szólt:

— Ennek az én jószívű fiának igazga van. Bandi talán soha sem lesz többé erős ember, de ha tanult valamit, tud-

mánya után megélhet. Megmentette gyermekemet, hálából taníttatni fogom.

Hónapok, aztán esztendőök multak s Aladáréknál sok megváltozott. A kicsinyek nagyra nőttek s köztök Piroska is, ki kedves, okos leányka lett s kinek mest már két kedvence volt: Aladár és Fandi, de talán különösen Bandi, kit úgy szeretett, mint testvérét. Mert Bandi úgy volt is ezután köztök, mintha testvérök lett

volna. Teljesen ép nem lett többé, kissé sántított a fellábára, de ez nem igen bántotta. A tanulásban hamar utólérte Aladárt s aztán együtt végezték iskoláikat s derék férfiakká lettek. És mindkettejüknek kedvenczök elkényeztett testvérkéjük maradt Piroska, ki elégedetten mondá:

— A mig önző irigy voltam, csupa harag és szomorúság volt az életem. Most hogy tiszta szívből szeretek, boldog vagyok.

JÓIZŰ CSEVEGÉS.

(Képe a 333. lapon.)

Ülj mellém az ablakomba,
Félre rántom függönyét,
Néve az ég esthajnalát,
S a szép tájon nézve szét.

A ligetnek lombzatján
Attör az arany világ;
S mintha széle tűzben égne,
Rezgve lángol minden ág!«

Igy szól Nelli Esztikéhez —
A párkányon ülnek ott,
S addig csacsognak egymással,
Mig a nap lengugodott.

Rég lebukott, s a csevegés
Folya úgy mint eddig folyt,
Ha válásra nem intené
Őket mosolygva a hold.

A LABDA JÁTÉK.

— Beszélyke. —

GYÖNYÖRŰ nyári nap volt s Emil is kint sétált mamájával a városli-
getben. Csinosan fel volt öltözve és kényesen lépdegélt mamája mellett. Látott sok más gyermeket, kik ott játszottak, kergetőztek a puha fűvön; de neki erre nem igen támadt kedve, mert kissé finyás legényke volt. Mivel nem voltak testvérei, megszokta, hogy inkább képes-könyveit nézegesse, meséket olvasson, mint hogy pajtásokkal vigan mulasson. A mama sokszor küldte ide-oda jó ismerősökhöz, de Emil rendesen kedvetlenül tért haza és azt mondta, hogy inkább marad ő otthon. A mama ezen váltig csodálkozott, de nem erőltette a dolgot.

Most, amint ott kint sétáltak, csakhamar találkoztak ismerősökkel. Több fiu és leány is volt ezek közt s mig az öregek letelepedtek a padokra, a gyermekek tanakodtak, mitevők legyenek. Emil legokosabbnak találta, hogy maradjanak szépen ott a szüleik mellett; de ez nem tetszett a többieknek.

— No persze, majd itt álldogálunk, szólt Károly. Menjünk ide a pázsitra, játszunk valamit.

— Jó lesz, menjünk! kiálták mind.

— De mit játszunk? Talán katonásdit?

— Oh persze! szólt a kisebb Bertike. Akkor te mindjárt kapitány akarnál lenni, hogy parancsolgass nekünk.

— Tudjátok mit? szólt a kis Lotika. Adjunk fel egymásnak találós kérdéseket.

— N
ben. Ner
fejünket,
eszünket

— M
indítvány

Ez
Csakhog
mert illi
kerítésen
bemenje
krajczár
tányérra

Ro
roly, mi
met. A
aggodal

—
sok nép
eshetik.

—
magunk

—
tike me

—
Denes

E
mert D

a gyer
jöknek
indulta

M

bódéj
nak;

Beülte
vártak

E
mihan

volt az

— Nem kell! Nem kell! felelek többen. Nem elég, hogy a leczkén törjük a fejünket, még itt is megerőltessük az eszünket?

— Menjünk a Paprika Jancsit nézni, indítványozta Andor.

Ez nagyon tetszett valamennyinek. Csakhogy ehhez egy kis apró pénz is kell, mert illik, hogy ilyen uri gyerekek ne a kerítésen kívül nézzék a komédiát, hanem bemenjenek, leüljenek és adjanak pár krajczárt, mikor a komédiás gyűjtőget a tányérral.

Rohantak tehát a szülőkhöz és Károly, mint legnagyobbik, adta elő a kérelmet. A mamák beleegyeztek, de egyiknek aggodalma volt.

— Az kissé messze van innen és sok nép is van ott... még valami bajotok eshetik.

— Oh dehogy! Tudunk mi vigyázni magunkra.

— Ti nagyobbak igen, de a kis Bertike meg Lottika nem.

— Elmegyek én velök, szólott ekkor Dénes bácsi.

Ez nagyon kedvére volt mindenkinek, mert Dénes bácsi általános kedvence volt a gyermekeknek. Kinevezték hát vezetőjöknek és pénztárosnak, aztán vigan megindultak.

Mikor oda értek a Paprika Jancsi bódéjához, épen vége lett az egyik előadásnak; várni kellett, míg újra kezdődik. Beültek hát a bódé előtt levő padokra és vártak.

Emil türelmesen ült, de a többiek mihamar elunták a várakozást s Károly volt az első, aki így szólott:

— Nem ér ez semmit. Mindjárt elalszom!

— Már az igaz, hogy unalmas, szólott Bertike. Aztán ha megkezdik is, mindjárt vége is van; mit csinálunk azután?

Dénes bácsi csak hallgatta egy kis ideig.

— Ugy látom, mondá, nem nagyon vágyódtok a Paprika Jancsi után, most hogy már itt vagytok.

— Oh, láttuk már sokszor, mindig egyforma.

— Akkor hát keressünk más mulatságot, ha csak Emil nem kíván itt maradni.

— Oh, már én is láttam.

— Menjünk amoda a nagy tisztásra lapdázni, szólott Károly. Én elhoztam a lapdámat.

Mindnyájan kaptak rajta.

— Dénes bácsi lesz a bíró, mondák.

— Jól van. Az a pénz pedig, melyet a komédiáért fizettünk volna, az lesz a győztes jutalma. Neki adom, vesz rajta valami csemegét és megtraktálja a többit.

Igy még jobban tetszett a játék. Kiálltak a sikra és megkezdték a játékot. Az volt a feladat, hogy el kellett kapni a dobot lapdát és eltalálni vele azt, a ki dobta és fut. A ki ügyes volt, jól czélozva, hátba puffantotta a másikat, mikor pedig rá került a sor, ügyesen hajolva, lebukva elkerülte a lapdát. Nagy volt a vigság és nevetés, Dénes bácsi pedig pontosan jegyezte, ki hányszor dobott jól és hányszor került el az utána dobott lapdát.

Nagyon jól mulattak mind, csak Emil nem. Alig fogtak bele, már ő boszankodni kezdett és aztán mindinkább mérgelődött.

Persze, mert roppantul ügyetlen volt. Soha nem tudta elkapni a labdát, sem eltalálni játszó társát; hanem őt, — bezzeg őt hátba ütötték mindannyiszor, hogy csak úgy puffant; nem tudta elkerülni s nagyokat nevettek rajta.

— Jaj de ügyetlen vagy!

— Kapd el no, ha tudod!

— Jobban fuss! Puff! Megint kaptál!

Igy kiáltoztak rá, ő pedig mindinkább elvesztette hideg vérét s szeretett volna sirni mérgében. Már nem is ügyelt a játékra s persze így még rosszabbul ment a dolog: még jobban nevettek.

Dénes bácsi végre elégnék találta a játékot, mert nagyon kimelegedtek a sok futkosásban. Károly lett a győztes, ő kapta a jutalmat s egy közeli sátorban mindjárt vett gyümölcsöt, süteményt és szétosztogatta. De Emil durczásan visszautasította:

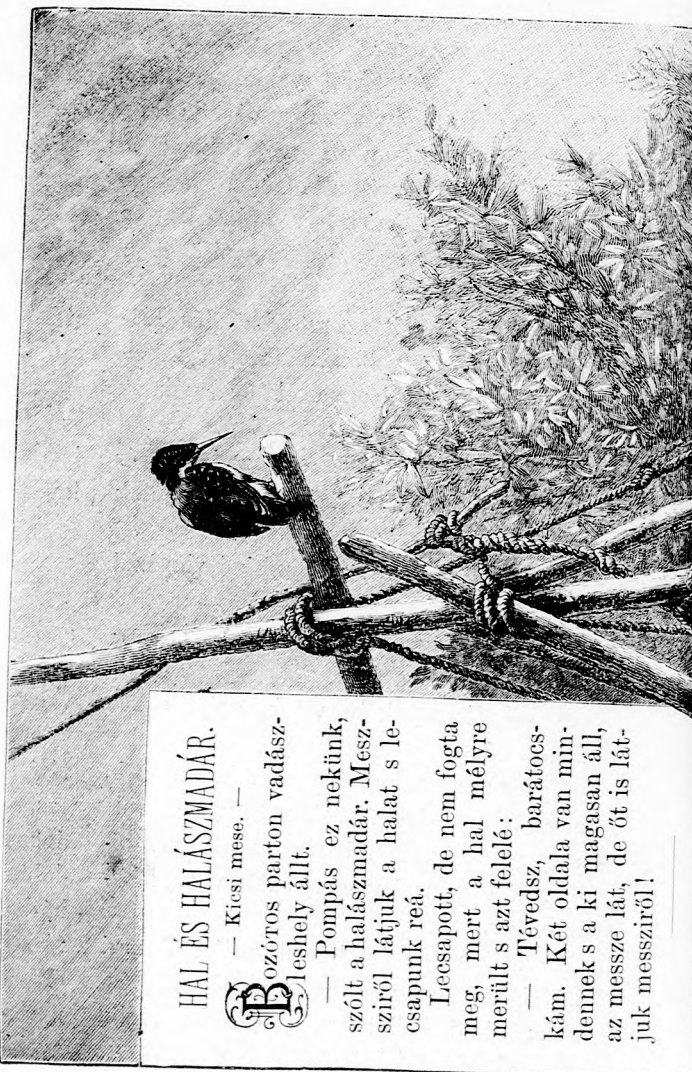
— Nem kell, tartsd meg.

Hátat fordított nekik és megindult vissza oda, ahol az öregek ültek. Lassacskán, csemegézve, nevetgélve megindultak a többiek is, Dénes bácsi pedig utolérte Emilt és vele ment.

— Hát te mért utasítottad vissza a szívesen kínált csemegét?

— Nem kell! Nevettek, csufoltak, nem beszélek velök többé.

— Persze hogy nevettek, mert jó kedvök volt. Te pedig haragszol, még pedig, úgy sejtem, azért, mert nagyon

HAL ÉS HALÁSZMADÁR.

— Kicsi mese. —

Bozórtos parton vadász-
leshely állt.

— Pompás ez nekünk,
szólt a halászmadár. Mesz-
sziről látjuk a halat s le-
csapunk reá.

— Lecsapott, de nem fogta
meg, mert a hal mélyre
merült s azt felelé:

— Tévedsz, barátoc-
kám. Két oldala van min-
dennek s a ki magasan áll,
az messze lát, de őt is lát-
juk messziről!

rosszul [ment a játék a te részedre. Nem tudsz labdázni. Persze, az kissé kellemtelen, tudom én magamról. Mikor én

olyan diákgyerek voltam, engemet is sokat nevettek, mert nagyon ügyetlen voltam.

Emil kétkedőleg nézett Dénes bá-

— Hogy lehetne az? mondá. Hiszen Dénes bácsi mindenhez tud.

— Persze hogy tudok, csak hogy az nem mindig volt ám úgy. Mikor én olyan kicsi diák gyerek voltam, mint ti most, pajtásaim mindig »kisasszony urfinak« csufoltak, mert valahányszor együtt játszottak, mindig az lett a vége, hogy duzzogtam, elpityeredtem. Én pedig azt hittem, hogy nincs igazuk és mindenkire haragudtam. Egyszer aztán látogatóba jött hozzánk egy kis rokonunk, aki már egy-két óra mulva szintén nevetni kezdett rajtam. Mikor pedig megharagudtam, így szólt:

— Azt bizony rosszul tesszed, hogy haragszol, inkább azon iparkodnál, hogy ügyesebb légy. Hiszen csupa finnyáskodásból olyan ügyetlen és élheterlen vagy, mint valami fabábu. Már pedig a fiúnak ügyesnek, bátornak kell lenni, különben nevetnek rajta.

Eleinte nem akart a fejembe fénni, hogy lehessek én ügyesebb és bátrabb, mint a milyen vagyok. De az én derék rokonom megmutatta, hogy rá lehet arra szokni. Legelőször is azon kezdtem, hogy mikor játszottunk, nem haragudtam

csira. Már azt nehéz elhinni, hogy Dénes bácsi, az ezermester, valaha ügyetlen lett volna.

ha földhöz vágta, vagy a labdával hátba ütöttek, hanem iparkodtam kitanulni a csinyját, hogy fognak hozzá a pajtásaim.

Aztán meggondoltam, hogy amit más tud, mért ne tudhatnám én is? Lassanként épen úgy tudtam futni, ugrani, fára mászni és mindenféle játékban vigan, jó kedvvel részt venni, mint akárki. És a kik azelőtt csufoltak, azok szerettek legjobban.

Emil elgondolkozott. Dénes bácsi mintha csak az ő dolgát beszélte volna... igen, ő is úgy van... mindjárt haragszik, sirni szeretne és inkább nem játszik az ügyes, pajkos fiukkal, mert mindig csak veszít, aztán nevetik, ez pedig kellemetlen.

— Hát... hát azt gondolja Dénes bácsi... hogy én is lehetnék még olyan ügyes, mint Károly, meg a többiek?

— Miért ne? Csak szemesnek, ügyesnek, bátornak kell lenni és játékban soha sem haragudni.

— Hát ha most visszamennék hozzájuk, nem csufolnának?

— Meglehet, hogy egy kicsit nevetnének... de ha magad is nevensz, nem lesz semmi baj.

Emil megpróbálta és úgy történt, amint Dénes bácsi mondta. Próbáltak új játékot és mindjárt jobban ment.

Ettől a naptól fogva Emil lassanként egészen más fiú lett. Nem duzzogott, nem jajgatott holmi csekélységért, hanem arra törekedett, hogy pajtásai ki ne foghassanak rajta. Mihamar látta, hogy ez nem is valami nehéz dolog és kevés idő múlva ő volt a legügyesebb, legvigabb és legbátrabb fiú. Nem is ásítózott aztán otthon, hanem kellemesen elmulatott pajtásaival.

MADARAK SORSA.

(Képpel a czímlapon.)

EPRET szedni kimentünk az erdőre:
Tími, Pali, Relli, Józsi,
Olga, Laci, Ernőke.

*Ki lehajolt a szamóca kedviért,
Ki meg ha virágot látott:
Rózsát szedett s pipitért.*

*S én is, ahogy lehajolni akarok —
Hát egyszerre halk csicsérgés...
Körül nézek, hallgatok.*

*És fölöttünk ugyan akkor ott a fán
Csattog egy pöttyes madárka
Panaszosan, egymagán.*

*Hivogatta a hű párját, — hült helye;
Hivogatta kis fiát —
Haj, ejjék sem felele!*

*S ahogy oda magam elé tekintek:
A holt anya-madár mellett
Sipogtak a kis pintyek.*

*Szél tette-é — avagy talán valaki?...
Az a vásott két fücska:
Rontó Pál es Vad Laci?...*

*Most nem kérdem. Garabómba emelem,
Haza viszem az árvákat,
Majd gondjukat viselem.*

*Ni, megértett az özvegy kis madárka:
Lépesenkint utánam száll
S áldea rezeg a szárnya.*

CZIGÁNY MESÉK. *)

A tanult légy.

OLT egyszer egy légy, és az egyszer az iskolamester lakásába tévedt s itt sokáig hallgatta, hogy a gyermekek hogy éneklék a dalt, a mely így kezdődik:

Zum, zum, a csacsi
Suta-buta valami.

Csakhamar ő is megtanulta a dalt és gondolta magában: »Most már sokat tanultam és többet tudok összes atyámfiaimnál. Immár elmegyek a világba és tanítom az állatokat.«

A légy kiröpült a mezőre, a hol éppen legelt egy vén szamár. A légy mindjárt ezt gondolta magában:

— No, ez éppen kapóra jön. És ráült a szamár hátára s elkezdé zümmögni:

»Zum, zum, a csacsi
Suta-buta valami.«

— Ugyan, mit dudolsz te itt? kérde a szamár.

Zum, zum, a csacsi
Suta-buta valami

felelé a légy. »Ez nagyon szép nóta« — mondá a szamár — »megjegyzem magamnak, és mivel te megtanítottál erre a szép dalra, hát én is megtanítlak téged repülni, hogy sebesebben tudj, mint most. Ülj csak a farkam végére!« A légy készségesen letelepedett a szamár farka végére

*) Dr. Wyslocky H. eredeti gyűjteményéből fordította Hermann Antal. A két derék tudós, kik oly szives örömet keresik kedvét az apró világnak, azáltal, hogy értékes gyűjteményükből e két mesét átengedték, bizonyosak lehetnek a »Kis Lap« olvasóinak forró köszönetéről, melyhez szívből csatlakozik a magáéval F. b.

és hirtelenében úgy a levegőbe repítette, hogy a légy majd kitorpte a nyakát, és a földre jutva, alig birt tovább röpdölni. »Háladatlan füles!« zummogta a légy és odébb repült.

Egy patakhöz jutott és a parton egy fűszálra repült. Nemsokára egy halat látott arra uszni, és elkezdette zümmögni:

Zum, zum, mulya hal,
Senki tőle szót se hall.

Egyszerre csak a hal annyi vizet föccsentedt rá, hogy a légy szinte belefult és csak nagy bajjal birt tovább repülni.

Este felé találkozott egy kacsával és neki is elkezdé zümmögni:

Zum, zum, a rucza
Iczeg-biczeg tétova.

Mondá a rucza: »Nagyon jól hangzik, csak hogy nem igen értem, mert egy kicsit nagyot hallok! Jer közelébb, ülj ide elémbé és énekelj el nekem azt a dalt, hadd tanuljam meg én is!« A légy oda röpült, leszállott a rucza elé és elkezdte zümmögni:

Zum, zum, a rucza
Iczeg-biczeg tétova.

Hát egyszerre csak haps!.. és a rucza elnyelte a tudós legyet.

*

A rák, a piócza és a béka.

A rák és a piócza sokáig békében éltek együtt egy patakban. Együtt mentek zsákmányt keresni és hiven megosztottak örömben és búban. Egyszer meghitta őket a béka, hogy vig napot töltsenek nála. Pontosan meg is jelentek a béka lakásán, s ez megkinálta őket mindenféle jó légy- szunyog- és csigapecsenyével. A hogy jóllaktak, el kezdettek inni és elbe-

szélték egymásnak kalandjaikat és hőstetteiket. Miután sok ideig elcsevegtek, végre felállott a rák és így szólt: »Már akár hiszitek, akár nem, de mégis csak én vagyok a legszebb és legokosabb köztetek. Ember és állat fél az én ollómtól. Én ugyan még nem kötöttem ki egy emberrel sem, de fogadni mernék, hogy megszalasztanám!« »Áll a fogadás! A ki hármunk közül megszalasztja az embert, azé legyen annak a háza, a kit az ember legyőz« — szólalt meg a piócza. Mindhárman kiusztak a patakba és lesbe állottak. Hát jön egy fiu és leszáll a patakba fürödni. A rák bátran neki uszott és megcsipte a fiu lábát. A fiu megfogta a rákot, beledobta egy kosárba, mondván: »Ezt megfőzöm és megeszem.« Ezután hozzá uszott a piócza és oda tapadt a fiu lábához. A fiu megfogta, a kosárba dobta a rákhoz, mondván: »Ezt eladom a patikáriusnak.« Végre a béka ugrott a fiu lábára, ez pedig megszaladt az utálatos állat elől. A rák nemsokára a fazékba került, megfőzték és megették; a piócza a patikáriushoz jutott és aztán szinia kellett a beteg emberek vérét; a béka pedig vigen élt tovább a patakban és elfoglalta a rák és a piócza házát.

SZÓREJTVÉNY.

1. A mesének egy fajtája,
2. Dobó fénye ragyog rája.
3. Régi vitéz kereszt-neve,
4. A várnak ez egyik neme.

Minden szónak négy betűje:
Olvasd hátra vagy előre,
Vagy alulról fölfele —
Egy-azon lesz a jele.

KELLEMETLEN TALÁLKOZÁS.

(Képpel a 397. lapon.)

IDEGEN nyitott be az udvarra, még pedig nem valami barátságos képü, nem is urias ruháju idegen.

Béla a tornáczon játszott, s a mint megpillantotta, olyan formát gondolt, hogy ez bizonyosan valami csavargó, talán bizony tolvaj is. És csakhamar meg is győződött róla, mert az idegen kéregetni kezdett, azt mondván, hogy messziről jött, éhes, fáradt vándor.

— Takarodjék innen, ez nem korcsma! rivallt rá Béla. No persze, majd minden csavargót bebocsátunk a házba. Pusztuljon!

És büszkén, mint a ki megmutatta, hogy ő parancsolhat, bement a házba.

Az idegen boszusan is, szomoruan is állt ott egy ideig; éppen ekkor jött a kertből Irénke. Olyan jó szívü leánya volt, hogy mihelyt valakit szomorkodni látott, mindjárt megszánta.

— Mi a baja? Mért olyan szomorú? kérde bizalmasan az idegentől. Nézze, hoztam a kertből cseresnyét... adok magának is, nagyon jó! Ugy-e, nem fog sírni?

A fáradt vándor kissé elmosolyodott, aztán elment.

Senki sem gondolt rá többé s délután Béla, Irénke és a Vicza kocsikázni indultak. Irénke és a Vicza kényelmesen ültek a kis kocsiban, Béla pedig tolta őket, amit örömet tett, már csak azért is, hogy megmutassa, milyen jól bírja.

Kimentek a kertből a mezők felé s éppen egy kis hidon haladtak át, mikor zörej hallatszott a bokorból, s hogy Béla oda pillantott, ijedtében majd kővé meredt. Az a vándor idegen nézett reá fenyegető módon. (Lásd a képet a 397. lapon.)

— Ahá, hetyke ifuracskám, mondá, csakhogy találkozunk! Most majd számolunk egy kissé.

Béla szeretett volna elfutni, de az idegen már ott termett mellette és meg-

fogta. Irénke, ki eleinte éppenséggel nem értette a dolgot, most annyit megértett, hogy ez az idegen bántani akarja Bélát. Ráismert ő is, és mert nyugodt volt a lelkiismerete, bár félt egy kicsit, megszólalt:

— Oh, kérem szépen, ne bántson minket... ne bántsa testvéreimet!
Az idegen ekkor ismert rá Irénkére.
— Maga az a nyájas kis leányka?
No, a maga kedvéért megbocsátok durva

AZ IDEGEN... NÉZETT REÁ FENYEGETŐ MÓDON. (Lásd a 396. lapon.)

testvéreinek is... különben elpáholtam volna. Mehetnek békében.

Sietve haza tértek s otthon persze elmondták a kellemetlen találkozást, de

Béla kénytelen volt megvallani az okát is. És apja aztán így szólt:

— Nem ártott volna, ha az a vándor idegen jobban is megleckéztet, hogy meg

tanuld: a durva szó soha sincs helyén és ha a kérőt elutasítjuk, ne tetézzük sértéssel a szomorúságát! Mert a rosszat rosszal fizetik sokszor vissza.

A BOGÁR-ORSZÁGGYÜLÉS.

— Mese. —

BENT az erdő mélyén, egy szép kis tisztáson, nagy volt a sürgés-forgás. Országgyűlésre jött össze az egész bogárvilág. Ott volt a tudós pók, a légy, darázs, méhecske, pillangó, szunyog és még sok más, aki csak ott lakott a környéken.

A kövér hasu pókot tették meg elnökül, már csak azért is, mert ő egy faágról lebecsátkozva, magasan tudott egy helyben lebegni és jól láthatta az egész gyülekezetet. A rendre egy csapat vöröshangya ügyelt; meg volt nekik hagyva, hogy a ki rendetlenkedik, azt szurják oldalba. Egy csapat muslicza oldalt röpkedett, hogy mikor a komoly tanácskozás majd elfárasztotta a gyűlést, ők vig zenével fogják mulattatni. A jó méhecskék hoztak magukkal mézet, hogy ha valamelyik szónoknak a sok beszédétől kiszárad a torka, legyen mivel helyrehozni a hangját. Gondoskodva volt még arról is, hogy ha sötét estig tartana a gyűlés, világosság legyen: egy csapat Szentjános-bogárka állt készen a világító-lámpásokkal.

— Itt van mindenki? kérde a pókelnök.

— Igen is, itt vagyunk mindnyájan, szólt egy nagy dongó. Hozzáfoghatunk a tanácskozáshoz, és én azt mondom...

— Én azt mondom, hogy csönd legyen! mondá az erélyes elnök. Én vagyok

az elnök, én fogom megmondani, mi történjék, ki beszéljen.

— De mikor én már...

— Zsandárok, csináljatok rendet! parancsolá az elnök.

Két vörös hangya rögtön úgy oldalba csipte a dongót, hogy ennek minden kedve elmúlt a beszédétől.

— Így ni! szólt az elnök. Most pedig figyeljetek reám. Ezt a nagy országgyűlést igen fontos okból tartjuk. Azt kell kisüt-nünk, hogy a gyermekek miért üldöznek, kinoznak minket, szegény bogarakat? Ha ezt tudjuk, akkor aztán tudni fogjuk azt is, mit kell tennünk, hogy jövőre ne bán-tanak. A ki tehát gondolja, hogy tudja, álljon elő és mondja meg.

Nagy zsongás-bongás támadt, tizen is beszéltek egyszerre és a vörös hangyáknak ugyancsak volt dolguk, míg rendet és csendet csináltak. Végre aztán egyik a másik után állt elő és beszélt, beszélt, de végre is csak az sült ki, hogy senki sem tudja, miért üldözik a gyermekek a szegény bogarakat.

— Ez már baj, ha senki sem tudja, szólt az elnök. Mert én sem tudom. Ha pedig nem tudjuk, akkor mit határozunk?

— Megmondom én, szólt egy Szentjános-bogárka. Küldjünk ki valakit, a ki megkérdezze valahol magától egy gyermektől, mi kifogása van ellenünk?

— Nagyon helyes! Elfogadjuk! mondák mind.

— Jól van; tehát a dongó menjen és tudakozódjék, aztán tegyen jelentést. Addig felfüggesztem az ülést, a zenészek muzsikáljanak, a méhecskék adjanak csemegét.

A dongó nagy dönögéssel elröpült. Sokáig járt oda s majdnem esteledett, mikor visszatért. A pók újra megnyitotta az ülést és a dongó így szólt:

— Eljártam a megbízásban, tisztelt országgyűlés. Egy kertben láttam több gyermeket, amint azzal mulattak, hogy egy póknak a lábait tépdesték ki. Borzasztó volt! Oda röpültem és épen kérdezni akartam, miért teszik? — mikor egy öreg ember jött oda és szigorú hangon mondá: »Már megint ilyen csúf dolgot miveltek? Hát nem mondtam már nektek, hogy ok nélkül a legkisebb bogárkát sem szabad bántani? A ki teszi, az vagy gonosz, vagy tudatlan.« Ebből tehát megtudtam, hogy az olyan gyermek, a ki kedvét találja benne, hogy minket kinozzon, gonosz vagy tudatlan.

Nagy csönd lett erre a bogárgyűlésen. Végre az elnök pók szólalt meg:

— Baj, hogy így van, nagy baj; mert ez ellen semmit sem tehetünk. Nem tehetünk egyebet, mint hogy azt kívánjuk: bár mentül kevesebb gonosz és tudatlan gyermek lenne. Ezt végeztük és most mehet kiki haza.

És a bogár-országgyűlés szétoszlott.

MEGFJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXX. köt. 22-dik számában közölt szövegrévny megfejtése:

Henczi, alma, enyhe, timsó, farkas, illem =
Halmi Ferencz, Tihanyi Miklós.

Helyesen fejtették meg: Seefehner Margit és Egon, Péch Aladár, Unger Gyula és Károly, Kazy Pista, Lusztig Margit, Szabó Iluska, Kanitz Gizella, Guttmann Vilma és Lajos, Sziklay Ilonka, Szemenyei Ilonka, Andor és Kornél, Uferbach Mariska és Gizella, Tahy Sarolta, Habókay Béla, Szabadhegyi E. (miféle E.? Kereszt nevedet is ird ki, különben máskor nem

vehetlek föl a megfejtők sorába. F. b.) Heckenast Margit, Roth Mariska és Heléna, Meckler Oszkár, Redlich Ella, Sugár Ilon és Jenő, Mihalletz Gizella és Irma, Schmidt Ilona, Andorka és Emma, Geduly Vilma, Öszterreicher Berta és József, Szapáry Ilma és Emi, Böckh Hugó, Wenckheim Rika és Kriszta, Buttykay Géza, Schwartz Berta, Irén és Józsi, Opitz Janka, Matkovich Sárika, Reiszig Lajos és Géza, Dózsa Aranka és Ödön, Wassermann Gizella, Mariska és Ilona, Fuchs Andor, Lindenbaum Felix, Kirchnopf Ferencz, Liebner Józsi és Károly, Steiner Laczi, Gaugusch Antal, Hubert Sárika, Lipót és Miska (sajátkezű irást kívánok. F. b.) Keczer Stefánia és Antal, Jacobovics Leo és Jenő, Károly Anna, Madocsány Gyula, Elsner Aurélia, Körösi Mariska, Matild és József, Mandl Géza, Roth Dezső és Jenő, ifj. Péchy László, Soós Elvira, Elemér és Zoltán, Kohn Gizella, Sarolta és Izidor, Kopeczek testvérek, Preisler Szeréna és Malvina, Prónay Ilka és Zsanka, Flesch Teréz, Nemcsik Margit, Aladár és Elemér, Hirschl Matild, Blum testvérek, Pap Rózsika, Moesz Milka és Hermin, Petki Mária, Herz Irma és Andor, Farkas Rózsika, Sonnenberg Emma (A *delfin* egy nagy tengeri hal, mint azt bizonyonyal bárki megmagyarázta volna neked. F. b.) Kurzbacher Jenő és Sándor, Heininger Károly, Madarász Andor és Viktor, Mandl Aurél, Donáth Dezső, Eckermann Ede, Vida Ilonka és Mariska, Timko Blanka és Sándor, Porgesz Jenő, Krausz Aranka, Éder Ágnes és Andor, Haus Irma, Komlós Alice, Benke György, Kohn Gizella és Gábor, Schlesinger Etelka.

*
A »KIS LAP« XXX. köt. 22-dik számában közölt tréfás számrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Jancsó Károly, Farkas Rózsika

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Forster Alice. (Södertelje.) Jól esik tudnom, hogy messze északon, Svédországban is van hive Forgó bácsinak. Szeretettel gondolok édes jó anyádra, aki, magyar nő léte, az ő kis lányát is annak neveli. Két hazája nem lehet egy embernek. Neked a szép Svéczia a szülő honod, azt szereted teljes szivedből. De meg lehetsz róla győződve, hogy ha a kedvező sors közibénk hoz egyszer, testvéreül fogad minden magyar leányka és fiú, különösen pedig szivesen ölelnek szívükre a »Kis Lap« olvasói. — Soós Elemér. Elvira hűgödnak igaza van. Testvérek közt is azt követeli az udvariasság, hogy a leánykát első sorban említsük, amint ezt régebben ki is jelentettem. — Kohn Gizella. Szivesen jártam el ügyedben, mely azóta el is van igazítva. — T. L. Tessék magához a szerzőhöz fordulni. (Pósa Lajos, Szeged.) —

Benke György. A szives kivánságot elfogadom, köszönöm és szívből viszonzom. — **Unátyánszky Leona.** Versikéd, tekintve annak külön nehézségeit, daczára néhány bizogó sornak, sikerültnek mondható, s kissé megigazitva közölném is, ha — amint már annyiszor jelentettem ki — a szerény-

ség nem tiltaná, hogy a szerkesztő önmagát dicsőíttesse a saját lapjában. De érzelmeid kijelentése nagyon jól esik nekem, s azokért forró köszönetet mondok. — **Speki.** Adhoc sub judice lis est. De van reménység. — **Hutiray József.** Nem új. — *Több kéziratról a jövő számban.*

A „Kis Lap“ hiveihez!

Gyorsan lepörgött ismét egy félév, és vele végéhez közeledik a „Kis Lap“ most folyó kötete, a **harminczadik**. Komoly tanítást, vidám tréfát igyekezett nyújtani hétről-hétre és talán nem fogja senki dicsekvésnek tartani, ha azt mondom, hogy kedvesen látott jó barát gyanánt lépett be minden héten kis olvasóihoz, meghozta nekik mindig, amit vártak: az okulást és kellemes szórakozást. **Tizenhat** évi mult után, mely idő alatt a magyar gyermek-világ mind jobban sorakozott a „Kis Lap“ zászlaja alá, és az elismerés annyi nyilvánítása után **Forgó bácsi** jogosan találhatja örömét és büszkeségét a műben, melyet a magyar gyermekvilág számára megalapított. Azok, kik első olvasói voltak, ma már embernői emberek, hasznos, munkás férfiai, derek művelt asszonyai a magyar hazának; a felnöttek helyett mind többen és többen gyültek évről évre az új kis hivek, és bizom benne, így lesz az jövőben is.

A jövő hó elejével indul meg a „Kis Lap“ újabb, immár **harminezegyedik** kötete. Nem szükséges elmondanom, mi lesz benne, mire fog törekedni; elég ha azt mondom, hogy a „Kis Lap“ jövőre is olyan lesz, a minőnek kis hivei nagy serege eddig anynyira szerette: mulatva oktatója és oktatta szórakoztatója minden jó gyermeknek. Az új kötet, mint az előzők, közölni fog egy **hosszabb elbeszélést** érdekes és tanulságos tartalommal s mellette minden számban felváltva **kisebb beszélyek, mesék, koronként eljátszásra alkalmas kis szindarabok** fognak megjelenni, ugyszintén **ismeretterjesztő cikkek**, komoly és vidám **költemények** s mindezekhez **művészi rajzok**. Elme élesítő **rejtvények** és **feladványok** hosszú sora is vár a megjelenésre. A **jótekonyság** rovatát állandóan nyitva tartom ama kis olvasóim részére, kik oly szerenés helyzetben vannak, hogy szegények és szenvedők számára juttathatnak fölöslegükből; **Forgó bácsi postája** pedig folyvást fenn fogja tartani az érintkezést a kis olvasók seregével.

A kik eddig annyi szeretettel követték a „Kis Lap“ zászlaját, azokat még újabb hivekkel szaporodva remélem az új kötetnél ismét együtt láthatni. Azért tehát a viszontlátásig szívből üdvözöl

Forgó bácsi.

Kérjük a „Kis Lap“ t. előfizetőit, sziveskedjenek előfizetésüket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára :

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetések, melyeknek elküldésénél legzélszerűbb a postai utalványok használata, a „Kis Lap“ **kiadóhivatalához** (Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület) küldendők.

A „KIS LAP“ kiadó hivatala.